

BÍBOR KÖR ANYAGOK

Ragyogás sorozat

9. SHOUD – ADAMUS SAINT-GERMAIN közreműködésével, Geoffrey Hoppe csatornázásában

2024. JÚNIUS 1.

www.crimsoncircle.com

Itt vagyok (a közönség tapsol). Vagyok, aki Vagyok, Adamus a Szuverén Birodalomból.

Nos, be kell vallanom, nem akartam megijeszteni Cauldrét vagy bármelyikötöket, vagy idegesíteni őt, habár biztosan sikerült egy kis idegeskedést okoznom neki. (Arra utal, hogy Geoff megemlítette a Shoud előtti szekcióban, hogy Adamus nincs még jelen.) Csak nagy változtatásokat kellett csinálnom. Volt egy gyönyörű, gyönyörűséges Shoudom, teljesen előkészítve. Pazar volt! Egyszer majd talán előadom (kis nevetgélés). De az utolsó pillanatban mindent kukáznom kellett. Az egészet le kellett cserélnem. Ki kellett dobnom – egyenesen ki az ablakon – és kicsit átrendezni. Visszaütött a fegyver.

Amit terveztem, nem lett volna alkalmas a mai napra. Beleéreztem a Shaumbrába, beleéreztem mindnyájatokba egyenként, mindannyiőtokban a világszerte, és rájöttem, hogy a mára tervezett briliáns Shoud témámnak várnia kell. Valami más dolgunk van, amit itt el kell intézünk.

Így hát késtem. Általában eljövök és csacsogok Cauldrével már előző este, és aznap is, de most kicsit késtem amiatt, hogy újra kellett terveznem. Valami nagyon különleges energiákat kellett előkészítenem ahhoz, amit itt ma csinálni fogunk.

LINDA: O-ó (nevetnek).

ADAMUS: Nagyon-nagyon különleges energiákat ahhoz, amit csinálni fogunk. És szerintem értékelni fogjátok. Azt hiszem, igazából ti kértétek ezt.

Szóval, mielőtt belevágunk, szeretnék még pár dolgot. Üdvözölni azokat, akik újak a Bíbor Körben. Ez itt valószínűleg nem az, amit megszoktatok a múltban, hogy finoman fogalmazzak. Ez egy csöppet más. Mi – mi, ez a csoport itt, a Shaumbra – ők egy lázadó banda. Egy kalózcsoport. Nem tűrik a szabályokat. Nem csinálnak házit. Még nem is igazán hallgatnak a Nagy Felemelkedett Mesterekre (kuncogás), de egy pompás csoport. Kalóznak tartják magukat. A saját fényüket követik. És időnként, tudom, úgy tűnik, hogy mégsem, elterelődnek. De végül, amikor sarokba szorúlnak, amikor a legkeményebb a helyzet, akkor tör elő az az energia, az a kalózos energia, és ők eltökéltek és elszántak, hogy megcsinálják. Eltökéltek és elszántak.

Nektek mondom hát, akik újak vagytok itt, mi egy kicsit mások vagyunk. Néha elég tiszteletlenek. Szeretünk viccelődni. Szeretünk túllépni a makyón. A makyó a spirituális lószar, és mindenki ki van téve neki. Mindenki, aki ezen az ösvényen jár, előbb vagy utóbb belekeveredik a makyóba. Aztán ráébredsz, és továbblépsz.

Azoknak, akik azért néznek be ma, hogy valami újat kapjanak, nálunk nincs semmi új. Úgyhogy mehetsz akár máshová is. Semmi új nem lesz itt ma. Tudjátok, mindig lenyűgöző, ahogy a shaumbrák így jönnek, hogy „Mi újdonság van? Mi a legújabb? Mi a legnagyobb?” És közben meg „Ránéztél már egyáltalán arra, hogy mit csináltunk korábban? Egyáltalán kipróbáltad már azt?” De ma nem lesz semmi újdonság.

Beleéreztem az energiákba, és azt éreztem, hogy egy kis igazításra van szükség. Ma csinálnunk kell egy kis elengedést. Úgyhogy ma több merabh-unk lesz ezen az egy Shoudon belül.

Megkérlek hát mindannyiótokat, hogy érezzetek most bele most az energiákba, mindennek az energiájába, a Shaumbráéba, a világéba. Érezzetek bele azokba az energiákba.

(szünet)

És ha még nem tűnt volna fel, több minden történik most, mint valaha. Több történés. És ez nagyon-nagyon meg tudja nehezíteni a dolgunkat néha. Néha mintha szinte szétszakítana.

Érezetek bele az energiákba egy pillanatra.

(szünet)

Meg fogom kérni Eesa drága Lindáját, hogy szedje össze a mikrofont. Ki fogunk menni beszélgetni a shaumbrákkal a közönségben. A nap első kérdése pedig... de mielőtt belekezdünk, még egy dologra megkérlek benneteket.

Ellentétben azzal, amit gyakran mondok, tudjátok, hogy „Sugározzátok a fényeteket, ragyogtassátok a fényeteket!”, most és csak most, mindannyian, akik itt vagytok, mindannyian, akik néztek, ne tegyétek! Ne. Álljatok le egy picit. Ne is engedjétek, hogy ragyogjon. Tartsátok most idebent, a mi megszentelt terünkben, önmagatokban. Semmi világítás, legalábbis ezen Shoud idejére.

Mennyire nehéz ez?

No, ezennel, a kérdés az első válaszadóhoz: mennyire nehéz ez, amit csináltok? Linda, valaki? Mekkora kihívás ez?

(szünet, amíg Linda odaviszi valakihez a mikrofont)

LINDA: Megkaptam azt a nézést!

MARY: Nagyon nehéz!

ADAMUS: Nagyon nehéz. Oké, egy egytől 10-ig skálán hová tennéd?

MARY: Hát, az attól függ, melyik nap.

ADAMUS: Jogos. Jogos.

MARY: Némely napon nulla, és csak repkedek mindenfelé.

ADAMUS: Helyes. Nézzük az elmúlt hat hónapot. Mekkora kihívás?

MARY: Hát, ugyanaz a válasz érvényes, de például a tegnapi nap kemény volt.

ADAMUS: Miért? Azt hittem, ennek nagy bulinak kéne lennie. Tudod, Mennyei Kereszt, „Továbblépünk. Integráljuk az isteniségünket”, de mégis nehéz.

MARY: Igen. Mármint, tudok – így, reggel kimentem kirándulni, és olyan volt, mint a régi szép időkben.

ADAMUS: Helyes.

MARY: De aztán meg – a környezetem, a baráti köröm és a családom sok betegséggel küszködik.

ADAMUS: Az makacs dolog.

MARY: Úgyhogy az kemény.

ADAMUS: Ja.

MARY: Meg aztán a politikai légkör az Egyesült Államokban.

ADAMUS: Hogy mi – nem vagyok képben (nevetés).

MARY: Teremt némi félelmet bennem.

ADAMUS: Tényleg? Miért?

MARY: Hát, az emberek fegyverkeznek a – azt mondják „Harcra fel! Harcra fel!” Szóval ...

ADAMUS: Demokrata vagy republikánus vagy?

MARY: Számít?

ADAMUS: Nem, csak kíváncsi vagyok.

MARY: Nem tudom, mondanám-e így, hogy demokrata vagy republikánus, de határozottan nem vagyok jobboldali.

ADAMUS: Oké. Próbáltál valaha egyik sem lenni? Csak beállni a kerítés mögé?

MARY: Próbálok.

ADAMUS: Próbálsz.

MARY: Próbálok. Próbálok.

ADAMUS: De néha-néha bele akarsz menni.

MARY: Próbálok. Próbálok.

ADAMUS: Jah (Mary nevet). De tényleg, úgy értem, ez lenne a tanácsom, ellentétben azzal, amilyen kritikákat kaptam a közelmúltban, én nem beszélek a szavazás ellen. Szavazz, ha akarsz, de az energiádat tartsd távol attól az egésztől! Az csak rosszabb lesz.

MARY: Hát, igen, igen.

ADAMUS: És komolyan mondom, sokkal-sokkal rosszabb.

MARY: Ezért csinálom ezeket a sétákat a természetben.

ADAMUS: Mármint, sokkal-sokkal-sokkal rosszabb. És nem csak itt az USA-ban.

MARY: Oké, ezzel nem segítesz a feltörő félelmen! (nevetnek)

ADAMUS: Az nem az én dolgom! Nem, de az kell, hogy ne legyen bennetek félelem. Komolyan. És most is ezt mondom. Már mondtam korábban is. Meg fog oldódni, de most keresztülmegyünk egy nagyon nehéz időszakon. Meg fog oldódni a végén. Túl sok a fény a bolygón ahhoz, hogy ne oldódjon meg. Itt vagytok ti a bolygón. De addig pokoli zűrzavar lesz odakint a világban, és lehet, hogy bent is. És ezért dobtam kukába a terveimet.

MARY: És szerintem ez az, ami aggaszt engem. Nem is annyira magam miatt. Hanem inkább talán, azt hiszem, az unokáim meg ilyenek. Miattuk aggódóm, hogy benne vannak az erőszak sűrűjében.

ADAMUS: Értem.

MARY: Szóval, az erőszak az, ami ...

ADAMUS: Igen. De nem feltétlenül kell, hogy odáig fajuljon. És most nem fogunk itt ilyen nagy világbékés kumbaya-gyűlést rendezni vagy ilyesmi. Beállunk szépen a kerítés mögé, és a Shoud után ismét engedjük, hogy a fényünk megvilágítson magasabb potenciálokat. De most feszült idők járnak. Mármint, bizonyára észrevettétek.

MARY: Igen, Igen.

ADAMUS: Igen. És vannak napok, amikor ez nagyon nehéz, és ezért mondtam, hogy nagy terveim voltak a mai Shoudra, de ki kellett dobnom őket. Meg kellett állapítanom, „Ah, nem, valami más kell most ide.” És ezt jó, ha megjegyzitek az életben a tervekkel kapcsolatban, mindenféle tervvel kapcsolatban. Nem az önmagatoknak megálmodott álmaitokról beszélek, hanem a terveitekről. Azok valószínűleg változni fognak, erre készüljete fel! Arra gondolok, hogy sokatok nagyon tervezésorientált, és szerettek szép időbeosztásokat írni meg minden ilyesmi. Dobjátok ki ezeket! Vagy ha nem, akkor majd elveszik tőletek, mert annyira gyors a változás, hogy egyszerűen nem fogod tudni tartani – mármint, arra lehet terved, hogy mit fogsz venni a boltban. Talán. De az a fajta tervezés, amit megszoktál, a hátralévő életed beosztása, eltervezése – felejtsd el! Repül kifelé az ablakon. És tudom, hogy nem tetszik, hogy ezt hallod, mert „Ó, ne! Majd én eltervezem, hogyan legyen, aztán belerakom a fényemet, és akkor úgy fog történni.” Nem biztos.

MARY: Nos, szeretném elmondani, amíg még nálam a mikrofon. Köszönök mindent, amit értünk teszel, mert én személy szerint nem tudom, hogy bírnám ezt az egész zűrzavart. És Te rengeteget segítettél.

ADAMUS: Köszönöm.

MARY: És ezt ki akarom mondani. Köszönöm!

ADAMUS: Köszönöm. De aztán magadnak is meg kell köszönnöd, mert én csupán egy tükör vagyok minden egyes shaumbra számára.

MARY: Rendben. Köszönöm.

ADAMUS: Még néhányan. Nehézség. Nehézség. Nehéz mostanában? Vagy csak átlebegsz ezen, Vince?

VINCE: Ja, azt hiszem, vagy csak annyira nem vagyok képben, hogy azt sem tudom, mi történik (Adamus nevet).

ADAMUS: Az elég jó helyzet, bizonyos értelemben véve. De mégis, te tudod, hogy mi történik.

VINCE: Bizony.

ADAMUS: Bizony. Gondoltad volna valaha is, hogy így fogod látni a világot?

VINCE: Nem. Én sosem ...

ADAMUS: Mondjuk 30-40 évvel ezelőtt?

VINCE: Nem.

ADAMUS: Bizony.

VINCE: Örök optimistaként sosem – nem volt a tudatosságomban, hogy felfogjam.

ADAMUS: Igen.

VINCE: De a kerítés mögött állok. Nem nézem a híreket. Nem vonódom be.

ADAMUS: Igen. De azért érzed az energiákat.

VINCE: Ó, igen.

ADAMUS: Ó, igen.

VINCE: Ó, igen.

ADAMUS: Nos, az milyen?

VINCE: Próbálja az ember figyelmen kívül hagyni.

ADAMUS: Igen.

VINCE: Csak ülök, fejtem a sudokut, és bezárom az ajtót (Adamus nevet).

ADAMUS: Jól van. Köszönöm, Vince.

LINDA: Még?

ADAMUS: Még egy pár. Nehézségek ebben az életben.

LINDA: Lássuk.

PATRICIA: Ó, megint én (Adamus nevet). Népszerű vagyok mostanában.

ADAMUS: Igen.

PATRICIA: Nagyon nehéz az utóbbi időben, nagyon-nagyon nehéz.

ADAMUS: Igen. Milyen értelemben?

PATRICIA: Hát, számomra, én érzem önmagamat, és nem ez a nehézség. Érzem a könnyedségemet és az energiámat és az irányomat. De a világot kezelni, az örület.

ADAMUS: Igen.

PATRICIA: És olyan, hogy valahol egy része elromlik, és azt gondolod, hogy „Oké, ez már így marad.” És aztán valami még furcsább dolog történik. Ez így – nehéz, hogy ... Sokat foglalkozom azzal, hogy olyan nagyon egyedül vagyok az emberi szinten. Spirituális szinten nem érzem egyedül magam.

ADAMUS: Értem.

PATRICIA: Ez az én nehézségem. Itt maradni. Ennek a földi síknak a sűrűségében.

ADAMUS: Kicsit fárasztó. Nagyon fárasztó. És megint csak, emiatt változtattam meg a mai tervet. Jól van. Köszönöm.

PATRICIA: Jól van.

ADAMUS: Még egyet. Nehézségek. Ó, hogy szalad (Lindára utal; kis nevetés). A terem túlfeléből. Mármint, a terem átellenes végéből kellett ide átjönnie. Igen.

TRACY: Mi is volt a kérdés? Elnézést, ma olyan távolinak és csendesnek érzem magam.

ADAMUS: Igen, semmi baj. Mi a helyzet a kihívásokkal az életedben mostanság? Nagyon nehéz, vagy nem annyira nehéz?

TRACY: Igen. Már abból is elegendem van, hogy csak rágondoljak erre. De persze, sok a kihívás. Így beszív a tömegtudat. És mintha a személyiségeim így próbálnának eltűnni, de aztán meg inkább maradnának.

ADAMUS: Értem. Értem.

TRACY: Szóval így megyek, csinálom a szerepemet a világban, ami, tudom, ragyogtatom a fényemet. De aztán meg kivonom magam a tömegtudatból, és úgy vagyok, hogy „Basszus, köszí ...” Tudod, így, „Ó, most már ki tudok tágulni”, és tényleg. Szóval ez ilyen folyamatos oda-vissza, hogy emlékszem, aztán nem felejttem el azt sem, hogy amikor benne vagyok a sűrűségben, akkor így csapdában vagyok. Szóval így mostanában tényleg próbálom megengedni ezt a csapdába esett érzést, ahelyett, hogy harcolnék ellene, mert tényleg nem szeretem.

ADAMUS: Neked tényleg nehéz a dolgod, mert az iskolarendszerben vagy, ugye?

TRACY: Igen.

ADAMUS: Igen. És kisgyerekeket tanítasz?

TRACY: Főiskola és középiskola.

ADAMUS: Főiskola és középiskola. Az még rosszabb. Az még keményebb. Hogy bírod? Hogy önmagad vagy, keresztülmész mindenben, amin keresztülmész, aztán meg visszacsattansz oda a tömegtudat közepébe.

TRACY: Igen. Hát, én egy szabadegyetemen vagyok, szóval nem olyan nagy a sűrűség, mint följebb, az egyetemi világban, de azért sok.

ADAMUS: Igen.

TRACY: De már sokat érintkezem az egyetemekkel, és az olyan – kicsit olyan vagyok nekik, mint egy tornádó, mert én így berobbanok. Úgyhogy ez kicsit vicces, mert én így keresztülviharzom minden cuccukon. De néha fárasztó, hogy így érzem, ahogy belémivódik az az energia, és ki kell engednem.

ADAMUS: Igen. Igen.

TRACY: Szóval ez egy ilyen folyamatos tudatosság, hogy „Ó, a francba! Magamra vettem. Engedjük el!” Hogy emlékezzek, ki vagyok, és ne legyek benne a játszmákban.

ADAMUS: Pontosan.

TRACY: Mert ők annnnyira benne vannak a játszmákban, tudod? És, tudod, együttérzek ezzel.

ADAMUS: Köszönöm. Jól van.

TRACY: Oksi.

ADAMUS: Oksi. És szeretnék mindannyiótokat emlékeztetni arra, hogy réges-régen, mielőtt ide jöttetek a bolygóra ebbe a létidőbe, átbeszéltünk néhány potenciált, ami majd történni fog. Nem volt világosan körvonalazott, de nagyjából tudtuk. És beszéltünk arról, hogy beleegyeztek, hogy végre megengeditek a Realizációkat, miután egy-két életem át elhalasztottátok, és hogy a bolygón maradtok. És én emlékszem, hogy rámutattam arra, hogy ez kemény lesz. És emlékszem, hogy mindegyikőtök azt mondta: „Ah, megoldom. Nem probléma.”

Én mondtam, „De néha tényleg kemény lesz, mert valami nagyon mély és személyes folyamaton fogtok keresztül menni, és közben a bolygón lesztek, együtt más emberekkel az egyik – nem is az egyik, hanem *A* legnagyobb változás idején, ami valaha volt a bolygón. A reakciótok pedig: „Hah, megoldom! Jöhet! Jöhet minden!” Szóval itt vagyunk, a kellős közepében.

Hogy érzed magad?

A következő kérdés: Milyen szóval írnád le azt, ahogyan érzed magadat mostanság? Milyen szóval írnád le? És ez nem egy könyvet jelent. Egy szót jelent.

MARKO: Jaj, ne már! (nevet)

ADAMUS: Apropos, könyvek, hogy áll a könyved?

MARKO: Nahát, honnan tudtad? (nevetnek).

ADAMUS: Beszédtéma a Felemelkedett Mesterek Klubjában.

MARKO: Oh, jó, jó, jó. Volt egy álmom két napja, és ő ... (egy férfi megjegyzi: „Egy szó?”, és néhányan nevetnek) És én – hozzászókoztam már a sztorijaimhoz, úgyhogy. Soook sztorim van! És – mivel hamarosan pár hónapos világkörüli útra indulok – és az első álmok arról szóltak, hogy „A francba! Ez nagyon bonyolult lesz.” De aztán a legutóbbi álmomban felbukkant a lelkem, és azt mondtam neki, hogy

„Haver, figyelj! Nekem most emberként lesz ez a kihívásom.” Egy biciklin voltam épp, és mondta, hogy „Ó, veled megyek!” Erre én: „De lesznek bukkanók, okés?” Erre ő: „Ó, nem baj, nem baj, akkor is csatlakozom. Mondtam neki: „Jól van, én figyelmeztettelek.” És aztán elképesztő volt. Csak úgy suhantunk mindenén át. Annyira ...

ADAMUS: Tehát a bicikliddel fogod körbeutazni a világot? Jól értem?

MARKO: Körbe fogom utazni a világot a lelkemmel, kicsim. Szóval, hogy ...

LINDA: Nem egyszavas válasznak kellett volna lennie?

ADAMUS: De, igen! (Adamus nevet) Észrevetted? Mindenki itt ül, hogy „Oké, nagyon szép, de ...”

MARKO: Jól van.

ADAMUS: Milyen szóval írnád le, hogyan érzed magad most?

MARKO: Csak így suhanok.

ADAMUS: Oké.

MARKO: Nekem ez csak ilyen – fhuhhh! – fuvallat; olyan könnyed most.

ADAMUS: Oké, fuvallat. Rendben.

MARKO: Fuvallat.

ADAMUS: Jó.

MARKO: Igen. Szeretnél még egy sztorit? Csak viccelek! (nevet)

ADAMUS: Nem, nem! Köszönöm. Később, később! Jó. Következő. Mi az az egy szó? Egy szó, ami úgy kiemelkedik. Csak úgy – *pfff!* – nem is kell látónak lenned hozzá, hogy feltűnjön. Egyszerűen ott van. Mi az a szó?

STEPHANIE: Görög tragédia.

ADAMUS: Görög tragédia. Igen, olyasmi. Olyasmi.

STEPHANIE: Igen.

ADAMUS: Fejtsd ki egy kicsit a többieknek, mit értesz ez alatt.

STEPHANIE: Az életem egy görög tragédia, és egy 36 éves házasság vége volt most az utolsó fejezet.

ADAMUS: Wow. Wow. És milyen, mióta véget ért a házasság?

STEPHANIE: Hihetetlen.

ADAMUS: Oh, jól van. Tehát nagy elengedés volt.

STEPHANIE: Igen. Elhagytak. Meg minden, tudod ...

ADAMUS: Fhű!

STEPHANIE: Húhh!

ADAMUS: A történetek. A történetek mindent elmondanak. Igen.

STEPHANIE: Úgy van.

ADAMUS: Jól van. Még néhány. Hogy mondanád – az az egy szó – hogy vagy?

TODD: A szó, ami nekem jön, az, hogy „szívóosság” vagy “rendületlen.”

ADAMUS: Értem.

TODD: Mindkettő mindkét oldalon. Olyan érzés, hogy jelen van ez a szívóosság abban, ahogyan a dolgok jönnek, és abban is, ahogyan felelnem kell rájuk, vagy ahogyan jelen vagyok, annak is rendületlennek kell lennie, kitartani a megengedésben.

ADAMUS: Értem.

TODD: Az elengedésben, hogy ne ragaszkodjak, és ebben rendíthetetlen legyek.

ADAMUS: Magaddal is szívós vagy, az emberi éneddel?

TODD: Bizony. Hát, önmagamban, és valószínűleg, mivel önmagamban ezt látom, kívül is ezt érzékelem.

ADAMUS: És mi a helyzet a Mesteri Éneddel, a lelki Éneddel, azzal is szívós vagy? Megnehezíti a dolgukat az emberi részed?

TODD: Az olyan érzés, mint egy udvarlás.

ADAMUS: Udvarlás (nevetnek). Jól van. Aztán következik a görög tragédia.

TODD: Úgy van! (kis nevetés) Nem, azt hiszem, jobban tudatában vagyok a Mesternek, és megengedem.

ADAMUS: Igen.

TODD: És még olyan érzés is, hogy nagyon sok energia jön ezzel. Olyan, mintha akklimatizálnék hozzá – hogy mondjam – próbálok megszabadulni attól a feltételezéstől, hogy ebben az új térben van valamiféle egyensúly. Nincs egyensúly. Az lesz, ami lesz, bármi is az, és reagálni fog, és akkor jön az emberi rész, hogy „Mi a fene?!”, tudod, hogy „Nem találhatnánk valami normális dolgot?” De hát ez a normális, tudod, szóval... És ez felhoz egy csomó cuccot, ami felbukkan, ami történik közben. Úgy értem, a belsőt, látom az elásott dolgokat, a félelmet, az aggodalmat. Mielőtt kezdtünk, lüktetett a napfonatom, ami számomra egy jel.

ADAMUS: De te általában nem aggódsz.

TODD: Hát, nem (nevet).

ADAMUS: Akkor ez mi?

TODD: Még mindig – azt hiszem, ez arról szól, hogy még mindig gyakorlom az önszeretetet.

ADAMUS: Oké.

TODD: Ez egy emlékeztető, hogy még mindig van egy részem, ami vagy nincs teljesen elfogadva, vagy nem veszem észre, hogy épp felbukkan, mert része azoknak az energiáknak, amik történnek.

ADAMUS: Hányan vagytok itt vagy online, akik éreztetek aggodalmat, különösen mostanában, az elmúlt pár hónapban, olyankor, amikor normál esetben nem aggódnátok? Kezeket fel. Igen, nem furcsa? Aztán megpróbálsz elaludni az aggodalommal. Nem túl jó hálótárs. Igen, sok aggodalom. Jól van, Köszönöm. Még egy. Leslie. Leslie. Szia, Leslie.

LESLIE: Szia.

ADAMUS: John üzeni – eh, John. FM üzeni ...

LESLIE: Úgy érzem, állandóan helyreállítom az egyensúlyomat.

ADAMUS: FM üdvözl.

LESLIE: Én is. Nagyon jelen volt ma.

ADAMUS: Igen.

LESLIE: Állandóan helyreállítom az egyensúlyomat. Megváltozott képességűekkel dolgozom, és ott állok, és aztán ...

ADAMUS: Értem.

LESLIE: És aztán hazamegyek, és órákig csak ülök magamban.

ADAMUS: És az egész egyensúly-elmélet? Dobd ki! Vagy hogy is mondtad, minek hívtad?

TODD: Szívós.

ADAMUS: Igen, szívós.

LESLIE: Igen, tetszett, amit mondtál. Teljesen értettem, amit mondtál arról, hogy gondolni sem tudsz – mármint, szinte feladni azt, hogy megpróbáljak kiegyensúlyozott lenni, mert ...

ADAMUS: Igen. Mindannyiótoknak voltak egyensúlyban tartó módszerei. Ezt így elég jól kifejlesztettétek az életek alatt, de különösen ennek az életnek a korai szakaszában. Megtaláljátok a módszereket arra, hogy visszatérjete a nehézségekből, megpróbáltatásokból, bármiből; ezek pszichológiai játékok, többnyire. Hagyjátok ezt! Tudom, hogy ez sokatoknak nagyon nehéz lesz, mert megszoktátok, hogy elveszítitek ezt a régi dolgot – „Hogyan kerülünk vissza az egyensúlyba.” Keresztülmentek egy csomó szarságon. Megborultok testileg, lelkileg, és jön az „Így fogok visszakerülni az egyensúlyomba.” Kukába vele! Nem működik, és nincs is rá szükséged valójában. És akkor belemész az aggódásba, hogy „De hát, ha nem szerzem vissza az önkiegyensúlyozó eszköztáramat, akkor átesem a túloldalra.” Igen, de rájössz, hogy a túloldal nem az, aminek hitted. Szóval itt van ez a félelmed, hogy eldől a hintaszékkel, vagy elveszted a józan eszed vagy akármi, és próbálsz a szabványokon belül maradni, egyensúlyban maradni. Kukába ezzel! Igazából többet árt, mint használ.

LESLIE: Ez nagyon jó hír (nevet). Nagyon, nagyon jó hír.

ADAMUS: Nos, jól van.

Adamus megfigyelése

A szó, amibe beleéreztem a Shoud előtt – tegnap este, természetesen a Felemelkedett Mesterek Klubjában ülve, eltűnődve mindazon, ami mostanában történt. És beleérezve a Shaumbrába – körbejártam, és sokatokkal beszélgettem személyesen, és a szó, ami nyilvánvaló volt, az „érzékenység”. Jobban, mint bármikor. Néha nehéz eljutni ahhoz a szóhoz, amikor besokalltál vagy szorongsz, vagy amikor próbálsz megfejtetni a dolgokat és mindent a körülötted élő emberekre fogsz. Más

dolgokat okolsz, nem voltál elég ügyes, vagy akármilyen. De végső soron én egy hihetetlen érzékenységet éreztem, ami fejlődik most bennetek.

Egy másik szó pedig, hogy „zsenge”. Úgy értem, ez egy kiforratlan, érzékeny állapot. Minden hatással van rátok – önmagatok, az elmúlt életeitek, amint keresztülmennek a saját transzformációjukon, és lényegében visszatérnek hozzátok a megvilágosodásukban, és a világ is. Hihetetlenül érzékeny. És ez bizonyos értelemben kicsit ironikus, hiszen pontosan ezt akartátok. Jobban tudatában akartatok lenni a dolgoknak, és most ilyenné váltok.

Nem kell dolgoznod rajta. Nem kell naponta érzékelési gyakorlatokat végezned, mert csak belevisz az elmédbe, és az pont, hogy érzéketlenné tesz. Ez megtörténik természetes módon. Egyre jobban tudatába kerülsz minden energiának, ami körülvesz, de az elmének nehéz dolga van mindezt felfogni. Próbálsz összerakni a képet, de igazából nem tudod, és én sem biztatlak egy pillanatig sem, hogy megpróbáld, mert az is mentális szinten zajlana. És arra fogsz rájönni, hogy az érzékelések és azok értelmezése nem itt kell, hogy történjen (a fejére mutat). Az igazából a Mester szintjén történik, ami nem mentális. De ahogy elnéztem a Shaumbrát ez előtt, úgy gondoltam, bizony foglalkoznunk kell ezzel az érzékenység témával.

Az érzékenység jó dolog. Egyre jobban tudatába kerültök a dolgoknak. Nem arról van szó, hogy hirtelen látóvá váltok, és ki tudjátok elemezni mindenkinek az előző életeit, és nem is ezt akarjátok. Egyáltalán nem (nevet). El tudjátok képzelni, hogy bárki is olyan látó akarna lenni, aki másokat elemezget? Hát ez borzalmas. De az érzékenység, ez az érzés, hogy zsenik és nagyon sebezhetőek vagytok most, nagyon-nagyon sebezhetőek. Azt kell mondanom, pont itt kell most tartanotok, csak ti nem tudjátok, mi zajlik éppen. Nem tudjátok, mit kezdjétek ezzel az egészszel. És ráadásul most annyi minden van a levegőben. Mindaz, ami a bolygón történik, az örület itt, az Egyesült Államokban. Komolyan mondom, hogy ez örültség. De ti tehettek róla (nevetés).

Nem gondoltam, hogy ez vicces lesz (Adamus nevet). Ti tehettek róla, mert ez az az áldás, amit a bolygónak adtatok.

Mikor olyan szinten kezd fény beáramlani, ahogy most, az felrázza a dolgokat. Egy csomó fényt raktok az emberekre, a bolygóra. És ez nem azt jelenti, hogy hirtelen mindenki boldog és kedves, és kumbayázik a tábortűz körül. Ez felrázza a rendszereket. És végül lehetővé teszi, hogy minden régi megújuljon. Végül lehetővé teszi, hogy ez a bolygó a magas tudatosság és szeretet, és a valódi Realizáció bolygója lehessen.

De most, csak érezzetek bele egy pillanatra, ez a sok intézmény, amit felráz a fény. Mindenütt ott van. Mármint a rázkódás. És amikor ez történik, az emberek bepánikolnak, és minden eddiginél jobban kapaszkodnak a megszokásaikhoz, a régi módszerekhez, vagy vissza akarnak menni, és pontosan ez zajlik most a bolygón. És érzékeny lényként ti ezt érzitek, és azt gondoljátok: „Mi van velem?”

Elismétlem, amit már sokszor elmondtam nektek: magatokra vesztek olyan dolgokat, amik nem a tieitek. Magatokra vesztek energiákat, mint például a politika. Politika és mindaz a hatalom, ami a politikával jár. Ezt szinte meg sem tudod kerülni, ha most itt vagy a bolygón. Megpróbálhatod elkerülni, de akkor is benne van a levegőben. Mindenütt ott van, és itt jön képbe ismét az érzékenységetek. Ti ezt érzitek.

Tehát, itt most szeretnék egy rövid merabh-ot tartani. Indítsuk el a zenét, és kezdjük el.

Merabh – Mi a tiéd?

A tágabb nézőpont, amit át szeretnék adni, az az, hogy ...

(elindul a [zene](#))

... nos, itt vagytok egy ilyen elképesztő időszakban. Néha még én is azt kívánom, bárcsak odalent lennék veletek. De aztán észbe kapok: „Nem, nem, nem!” (nevet)

Itt vagytok ebben az elképesztő időszakban, rinocéroszbőrű kalózok, erősebbek a kardnál. Belehelyeztétok magatokat ebbe a hihetetlen környezetbe. Mintha csak – képzeljétek el, milyen lenne, ha készítenének ebből egy filmet, milyen itt lenni most.

Nézzük mondjuk egy kutya szemszögéből: „Ez a hobbant ember. Miért akart visszajönni? Épp széthullik a világ.” Ez nem rossz dolog. Azért hullik szét, hogy felszabadulhasson, megnyílhasson. De ti itt vagytok a sűrűjében, és tudjátok, ha jobban megnézik, ti vagytok azok, akik behozzátok a fényt, ami ezt az egészet előidézi.

Nem azt mondom, hogy legyen büntudatotok emiatt! Csak azt mondom, lássátok ezt annak, ami.

A mondandóm lényege itt az, hogy ez valóban nehéz, és most nagyon fontos az, hogy beleérezzetek abba, mi a tiétek. Mi a tiétek?

Érzitek a bolygó energiáit. Érzitek, hogy Gaia távozóban van. És érzitek, hogy az egész bolygó oly sok szempontból megváltozik.

Engem lenyűgöz, amikor látom, milyen gyorsan változnak most a dolgok. Nézzük csak a mesterséges intelligenciát. Pár éve még, ha megemlítetted volna az embereknek, elintéztek volna egy vállrándítással, és nem értették volna, miről beszélsz. Most meg mindenütt ott van.

De most az a fontos, hogy érezz bele, mi a tiéd! És ne próbáld szavakkal megfogalmazni sem. Csak egy érzés. Mi a tiéd?

(szünet)

Mi a tiéd?

(szünet)

Ha igazán szeretnéd jobban megérteni, akkor ismétlem, ne próbáld meg szavakba foglalni! Hanem legyél most itt a Mester egy pillanatig – vagyis mindig, hogyha tudsz, de legalább most eddig a pillanatig – mi a tiéd?

(szünet)

Minden más nem az.

(szünet)

Engedd, hogy az érzékenységed Önmagadra irányuljon – több tudatosság Önmagadról, több kapcsolat Önmagaddal.

(szünet)

Sokan közületek oly sokáig – ebben és másik életekben – energiaőrzők vagy fényőrzők voltatok a bolygón. De többé már nem vagytok azok.

Nagy különbség van közöttük, hogy őrzitek az energiát és a fényt, és hogy csak kisugározzátok a fényt. Nagy különbség. Az egyikben teher nyomja a vállatokat; a másikban egyszerűen szabadok vagytok.

(szünet)

Mesterként mi a tiéd?

(szünet)

Látjátok, hogy összegabalyodott ez az egész a világgal, a többi emberrel, próbáltok zsonglörködni az életekben szereplő emberekkel, gondoskodni róluk, aggódtok a világ miatt. De az van, és ez most nagyon érzéketlennek fog hangozni, de nem kell aggódnod a világ miatt. Igazán, tényleg nem.

Ez nem a nemtörődömség álláspontja, hanem az, amit csináltatok eddig, és amit most is csináltok, a saját Realizációtok és aztán a saját fényetek kisugárzása, ez az, ami a világnak kell. Semmi szükségük egy halom olyanra, hogy „törődés”, „dédélgetés” vagy „aggódás”.

(szünet)

Szóval ezek igazából egyáltalán nem számítanak. Ti azt csináljátok, amiért idejöttetek, sugározzátok a fényeteket, és nem kell ezeket magatokra venni, főleg nem érzékeny lényként.

És ez az a fény, különösen a Mennyei Kereszt óta, ez az a fény, ami észbontó változásokat csinál ezen a bolygón. És ez a bolygó nem fog elpusztulni, szétesni, visszahullani valamiféle sötét korba, semmi ilyesmi. Egyszerűen nem fog.

Keresztül fog menni a változásain. Végig fog menni a saját nehézségein, de a fény, ami idejött, vezetni fogja őt.

(szünet)

Mulattató arra gondolnom, hogy milyen sokan gondolták azt, hogy a Mennyei Kereszt után hirtelen – nem is tudom – minden tökéletes lesz. Hát, bizonyos szempontból az is. De ez a tökéletesség új szintekre emelte a tudatosságot és azt, amennyire az emberek tudatába kerülnek a dolgoknak ezen a bolygón.

Valahányszor ilyen típusú, óriási változás történik, olyankor nagy változásnak kell történnie a bolygón is, és bizonyosan történnek is. Mennyi is, 15 hónap telt el a Mennyei Kereszt óta, és a változások egy finom szinten kezdődnek.

Kicsit olyan ez, mint egy fa magja. A földben van, nem tűnik úgy, mintha sok minden történné, de abban a magban belül, ott sok minden zajlik. És hirtelen előtör. Kicsírázik, és egy ponton áttöri a talajt, és növekedésbe kezd. És ez történt eddig. Megannyi fény, de mind mély szinteken dolgozott, és most kezd felszínre törni.

Na, de vissza a tárgyra. Mi a tiéd? Arra kérlek, hogy a Mesterként érezz bele. Mi a tiéd?

(hosszabb szünet)

A többi nem az. Tudatában lehetsz. Még táncolhatsz is vele. De ne tekintsd magadénak.

Nagyon is tudatában lehetsz annak, ami történik a bolygón, és még érezheted és érzékelheted is. Érezheted a, nos, elég nagy reménytelenségérzés van jelenleg a bolygón. Beleérezhetsz. De ne tekintsd a sajátodnak, mert nem a tiéd.

Nagy feszültségérzés van a bolygón. Megteheted, hogy reggel felkelsz, és rögtön belemerülsz a feszültségbe, de aztán vedd észre, hogy az nem a tiéd.

Tehát, vissza a kérdéshez: „Mi a tiéd?”

(szünet)

Jó mély lélegzet. Jó mély lélegzet.

(a zene véget ér)

Jó mély lélegzet. Jól van.

Fény és Megengedés

Kapcsoljuk fel a lámpákat, nagyon gyorsan és nagyon erőre (Adamus nevet, a közönség „Ohhh!” felkiáltással reagál a nagy fényességre). Pont ilyen! De komolyan mondom. Itt vagyunk ebben a szép, lágy, kényelmes helyen. El tudjátok képzelni, mit gondolnak a bolygón a többiek a fényetekről, amikor ilyen erőre feltekeritek? (nevetés) Nagyon, nagyon komolyan mondom. Mindenki azt gondolja: „Ohh! Kapcsoljátok le a lámpákat!” Ez történik most bolygószerte.

Nem értik, „Mi történik?!” Hirtelen minden megvilágításba, fókuszba kerül, és minden olyan intenzív.

Most már lejjebb vehetitek nekik, szegények nem látnak (lejjebb tekerik a fényeket). Hát nem kellemesebb így? Kapcsoljuk most le az *összes* fényt egy pillanatra, és csak érezzük az energiákat! Igen, mindet. Az összes fényt (valaki a közönségből: „Oh, wow!”). *Úúúú!* Hát nem gyönyörű? Most még a hátsó megvilágítást is, hogyha lehet, és ezt a fenti monitort is.

(szünet)

Elég sötét, mi?

Jól van. Még mindig itt vagyok, ha valakit érdekel. Még mindig itt vagyunk.

Igen, tehát – mindenki csinálja szépen a dolgait a sötétben, így mint a kis csótányok, ahogy így szaladgálnak, mindenki el van foglalva a dolgaival, nagy sötétség – és akkor hirtelen, háromra, az összes fény felkapcsolódik. Egy, két, há', *bumm!* (A fények nem kapcsolódnak fel a kérésére.) Rendben, hát, akkor számoljunk 10-ig, vagy 20-ig (nevetés). Tolonganak ott hátul. És akkor „*Ohhh!*” Vakítsátok meg őket! (A fények erősen visszakapcsolódnak.) Ez az, jó, jó! (Adamus nevet) Ilyen érzés! Oké, most már megkímélhetitek őket (a fények visszaállnak normál beállításra).

Nagyjából ez történik most a bolygón. A fény rávilágít egy csomó dologra, és ez sokszor kényelmetlen. De arra készíti az embereket, hogy ránézzenek a dolgokra, ránézzenek az életükre, hogy mi zajlik. És ők megteszik, de, tudjátok, ez nagy stresszt és felfordulást okoz, és ti érzitek ezt, különösen most, ahogy egyre érzékenyebbé váltok.

A lényeg tehát az, hogy ti most épp – figyeltem mostanában a shaumbrákat, különösen ma, a Shoud előtt, és azt jött, hogy most kell csinálnunk egy kis – micsodát? (valaki nagyon halkán: „Megengedést”) Megengedést! Megengedés, megengedés. Bizony, hallottam. Egy valaki. „Megengedés.” A megengedés a legnagyobb eszközötök. Tényleg az. A megengedés *a* legjobb eszköz mind közül. Tulajdonképpen nagyjából ez az egyetlen, amitek van.

És a megengedés nem azt jelenti, hogy megengedjük az embereknek, a körülményeknek, az életnek, hogy kihasználjanak. Nem erről szól. A megengedés azt jelenti, hogy megnyílsz Önmagadnak. Nevezd, aminek akarod – nevezd a Mesternek, a léleknek, akárminek – annak nyílsz meg. Az emberi részed abbahagyja a tervezgetést. Az emberi rész felhagy azzal, hogy irányítani próbálja a hajót. Nem kell neki. És, tudom, akkor jön, hogy „Hát, nem. Ez az én hajóm, a fenében is!” Valójában ez a te szarod, de nem a te hajód (nevetés).

Ami azt illeti, ez kicsit vicces dolog, mert itt van ez a te hajód, ez te vagy, ott van rajta a neved az oldalán, de ez igazából nem a tiéd. És tudom, hogy ez furán hangzik, és jössz azzal, hogy „Hát, öcsém, nem.

Ez az enyém. Miről beszélsz?” De nem. Ez igazából a léleké. Te a része vagy, de olyan sokáig ragaszkodott az ember ahhoz, hogy ő intézze, sajátjaként kezelje, néha el-elsüllyessze, meg az összes többi. De elérkezel arra a pontra, mint most, hogy azt mondd: „Elengedem. Elengedem. Nem kapaszkodom belé.” És ez nem azt jelenti, hogy feladod. Azt jelenti, hogy elkezdesz rájönni, a hajó a léleké, a Mesteré és a tiéd, együtt.

Annyival több minden van benned, ami készen áll arra, hogy megmutatkozzon, és most már csak azon múlik, hogy megengedd ezt. Ez csak annyi, hogy veszel egy mély levegőt, megnyílsz, és engeded.

Ez az összes cucc, ami a világban megy most, az örület – és még örültebb lesz – amikor belefutsz azokba a kemény napokba, akár saját magaddal, akár másokkal, csak veszel egy mély levegőt, és megengeded.

Oly sokszor megpróbálsz az elmédbe menni helyett. Próbálsz elkezdeni gondolkodni, „Mit csináltam rosszul? Mit kéne tennem? Hogy nyerjem vissza az egyensúlyomat? Hogyan óvjam és védjem meg magam?” Tudod, milyen. Teljesen beleőrülsz az agyalásba, és az semmi jóra nem vezet. Csak kifárasztod magad.

Végre eljutsz most arra a pontra, hogy történhet bármi itt bent vagy odakint, körülötted, megengeded. És ez néha szinte kontraproduktívnak, vagy a józan ész ellen valónak tűnik, mert olyan, hogy „Nem akarok ebből többet. Ez túl sok.” De ez az, amikor igazán megengedsz.

Amit megengedsz, az a fényed, az isteniséged. Ennyi. A fényed és az isteniséged. És akkor rájössz, hogy nem kell ezt az egész cuccot megoldanod. Nem kell megmentened a világot. Nem kell védekezned, megóvnod magad, vagy bármi ilyesmi. Ez csak a megengedésről szól.

Ez szinte már túl egyszerű. Kéne csinálnom egy olyat, hogy „Megengedés a Shaumbráért”, jól megnehezíteni (Adamus nevet), és mindenféle gyakorlatokat kéne végeznünk, meg izgulnunk. De a megengedés csak ennyi. Tényleg nagyjából ez az egyetlen dolog, amire hagyatkozhatasz most, mert emberként rengeteg átalakuláson fogsz

keresztülmenni. *Nagyon* sok minden történik. Bizonyos tekintetben elengedsz egy személyiséget – szinte megöled azt a személyiséget, hogy elengedhesd – és ez nehéz. És akkor még ott van az az összes cucc a világban körülöttes. Nagyon nehéz.

Csak vegyél egy mély levegőt, és most itt, ebben a mi biztonságos terünkben, ahol most még csak nem is próbálunk kisugározni a bolygóra, csak érezz bele abba a megengedésbe. Ez az Én Vagyok megengedése.

(szünet)

És ha beindul a fejed, ha elkezdesz gondolkodni, és ha muszáj agyalnod rajta, akkor igazából nem engedsz meg. Veszelsz egy mély lélegzetet, és csak megengeded.

(szünet)

Nem kell szavakba foglalnod vagy megértened vagy ilyesmi. Csak annyi, hogy engeded.

Végy egy mély lélegzetet, és engedd be.

(szünet)

Nos, ahogy megengeded, úgy természetes módon – próbálom kitalálni, hogy mondjam ezt el – de ahogy megengedésbe kerülsz, a dolgok természetes módon értelmet nyernek, de nem az ész logikájával, hanem a Mester nézőpontjából. És hirtelen rájössz, hogy a világ nem fog szétesni. Elborultabb most, de nem fog szétesni. Hirtelen rájössz, hogy nem csinálsz semmit rosszul. Hirtelen rájössz, hogy túlságosan keményen dolgoztál dolgokon, és ráébredsz, hogy tényleg minden isteni rendben van, anélkül, hogy neked intézkedned kéne, vagy dolgoznod kellene rajta. Csak azért vannak, hogy te megtapasztald ezeket.

Ahogy megengedésbe kerülsz – igazi megengedésbe, nem pedig elmejátékokba, hanem megnyílsz – valódi szabadságban megengedésbe kerülsz, az ad neked egy jobb nézőpontot. Egy világosabb megértést, egy nem mentális megértést. És akkor rálátsz,

milyen keményen is dolgoztál mindenért. Nagyon keményen. Magadra véve annyi mindent, ami nem a tiéd. Ez valójában sokkal élvezhetetlenebbé tette ezt az utolsó életedet, mint kellett volna. Csak veszel egy mély levegőt, és megengedsz.

(szünet)

Mostanában sokat beszéltem a képzeletről. Képzelet. Az fény. A fizikában, vagyis a metafizikában, a fény az képzelet. A kettő ugyanaz. Te most úgy gondolsz a fényre, mint sugarak, amik valahonnan jönnek, vagy ilyesmi, de végső soron az csak képzelet.

Oké, de mi az összefüggés? Mi az összefüggés a megengedés és a képzelet között?

Érezz bele egy pillanatra! Próbáld nem kitalálni, hanem érezz bele! Mi az összefüggés a megengedés és a képzelet között?

(szünet)

Több is van. Igazából nem tudsz szabadon és nyitottan és nem elmével elképzelni semmit, amíg nem vagy megengedésben. Ezek kéz a kézben járnak. Tudsz úgy tenni, mintha elképzelnél dolgokat, úgy teszel, mintha elképzelnéd magadat egy nagyszerű lényként, de ha nem vagy megengedésben, akkor belemész az elmébe, és csak emberivé teszed. Egyszerűen kicsivé teszed.

Amint megengedésbe kerülsz, amint megnyílsz a saját fényednek, abban a pillanatban a képzeleted lesz a forrás, a teremtésed kiindulópontja.

Merabh a Képzelet Megengedésére

Akkor tehát, azt kérem, tegyünk fel valami zenét, és érezzünk bele ebbe úgy igazán, egy Merabh-ban.

(elindul a [zene](#))

A megengedés kicsit azt jelenti, hogy „Oké, készen állok továbblépni. Valami sokkal több vár rám. Nem kell, hogy lekorlátozzam azt az emberi elmével.”

Mellesleg ez az *egész* teljesen természetes. Úgyis meg fog történni. Ez az egész természetes. Segít megérteni, hogy mi történik, csökkenti az aggodalmat és a félelmet, de teljesen természetes. Más szóval neked, emberként, nem kell megdolgoznod érte.

Csak meg kell engedned.

A megengedés annyi, hogy azt mondd: „Nekem, emberként, nem kell tovább irányítanom és intézkednem. Nekem, mint ember, nem kell lekorlátoznom többé a dolgokat. Még csak ki sem kell találnom semmit a fejemben.”

Ez azt jelenti, hogy „Készen állok túllépni ezen a személyiségen”, és tudom, hogy ezt már mindannyian kimondtátok. De most csináljuk is meg. Ne csak mondjuk. Csináljuk.

(szünet)

Ó, istenem, hát nem borzasztó, az a rengeteg agyalás, amit csináltál, oda-vissza, körbe-körbe az elmédben, hogy megfejts és megoldj mindent? Nem működik. Az olvasás és a tanulás, valahol élvezetes. De végső soron még az sem működik. Csak azon múlik az egész, hogy azt mondd: „Elengedem. Megengedem.”

(szünet)

És akkor – *akkor* végre elkezded megérteni, mi is a fény igazából.

Elkezdod megérteni, miről beszélek, amikor azt mondom, a fény a képzelet.

(szünet)

Elkezdted megérteni, hogy az összes elmés cucc, az összes lineáris cucc mennyire unalmas és korlátozó.

Előtör a képzeleted, drága shaumbra. Ettől érzékenyebb is lettél, jobban tudatába kerülsz dolgoknak, és emberi szinten jobban össze is zavarodsz, nyugtalanabb vagy, időnként több a kihívás is. Máskor meg önmagad teljes bámulatában vagy. De még mindig túl sok a nehézségekkel teli nap, és ezen muszáj túllépnünk.

És azt kell mondanom, hogy ahol most tartunk, 15 hónappal a Mennyei Kereszt után, ez talán a legnehezebb időszaka annak, hogy megtestesült Mesterként a bolygón maradj. Most van a legnehezebb rész, mert ez az az átmenet, amikor igazán átkerülsz az emberi énből a mesteri énbe. Ez a legnehezebb, mert ez az, amikor az előző életeid is elérkeznek a Realizációjukba, és integrálódnak veled. Szóval itt van ráadásként ez a sok zaj a többi mellé.

De ennél nehezebb már nem nagyon lesz. És azt hiszem, ez jó hír. Ha idáig kibírtad, innentől könnyebb lesz.

Mikor? (Adamus nevet) Shaumbra, mindig ez a „Mikor?” Mi lenne, ha beleéreznél? Ez a legnehezebb, és ha idáig eljutottál, akkor már mindegy a mikor.

Akkora hatalmas transzformációkon mentek most keresztül, és a legnagyobb szám ez az új érzékenység. Mit lehet ezzel egyáltalán kezdeni? Mármint, eddig úgy-ahogy érzékenyek voltatok bizonyos dolgokra, de ez most új szintre lép.

Ha mindent érzel, és mindent befogadsz, de közben fogalmad sincs arról, mi a tiéd az egészből, akkor az megsemmisítő tud lenni.

Nos, amikor ránéztem a mai összejövetelünkre, megállapítottam: „Most jó mélyet kell sóhajtanunk együtt. Ma nem kellenek ide új cuccok.” Ó, sok új cucc van a tarsolyomban, de most csak álljunk meg egy pillanatra, és tartsunk itt egy nagy Mesteri Szünetet.

Hé, ez egy természetes folyamat. Ez benne a szép. Nem kell kezelned vagy kitalálnod. Megengeded.

(szünet)

Ami mindezek mögött valójában történik – az érzékenységed és ezek mögött – az az, hogy fényt engedtel magadba, és természetesen kisugároztad a bolygóra is, amivel jól keresztbe tettél nekik, de jó értelemben. Mindig jusson eszedbe, milyen volt, amikor felkapcsoltuk itt a fényeket, az az *uhh!* pillanat, az volt az, amit a bolygó most átél. De még az érzékenységen túl is, a valódi képzeleted az, ami most megnyílik.

Beszélek itt a képzeletről, és néhányan azt gondolják, hogy ez annyi, hogy hát így valamit kitalálsz a fejedben, de rájössz majd, hogy ez ennél sokkal több. A képzelet az, hogy tudatában vagy más szinteknek, más világoknak.

Képzelet – ez az, ami megnyitja a többi érzékedet is. Vannak emberi érzékeid, de van azoknál sokkal több is, és hirtelen, ahogy megengedésbe kerülsz, ahogy beáramlik a fény, az megnyitja a többi érzéket. Némelyek fontosabbak, mint másiak, de ez megnyitja őket, ami az egyik oka annak, hogy érzékenyebbnek érzed magad.

Most az történik, hogy visszatérsz a képzelet állapotába, vagy tudatába. És ez nem lineáris, nem csak az agyban játszogatunk, hanem valódi, nyitott képzelet.

A '60-as években és a '70-es évek elején sok munka folyt az LSD-vel. Néhányan tudtok erről, ti voltatok a kísérletezők (Adamus nevet). Sok klinikai kutatás folyt ezzel kapcsolatban. És azt találták, hogy ha helyesen használják, irányítottan és felügyelet mellett, akkor elég hatékony bizonyos kapuk megnyitásában.

Timothy Leary nem csak egy drogfüggő volt. Ő egy vérbeli kutató volt. Ő igazán megértette az értékét ennek a hathatós vegyületnek, ami kapukat nyithat meg. Ami érzékenységet hozott. Képzelőerőt hozott. De elhozta a törvényt is (Adamus nevet).

Érdekes lett volna meglátni, mi történt volna, ha a kutatás – és másokéi, akik az LSD-t kutatták – végül működtek volna. Érdekes lenne látni, hogyan változtathatta volna meg a társadalmat. Nem pártfogolom –

Cauldre itt piszkál – nem amellet szónokolok, hogy mind menjetek, és csináljátok. Vannak erre természetes módszerek. Bármilyen drog vagy szer egyik veszélye az, hogy túl gyorsan nyitja meg a dolgokat. Sokkal jobban jártok egy természetes módszerrel, ahogyan most is csináljátok.

De ez egy érdekes téma, és mostanában kezd visszatérni a reflektorfénybe az úgynevezett mikroadagolással, arra használva, hogy visszahozzanak embereket, akik nagyon-nagyon kibillantek, vagy akiknek mély pszichológiai problémáik vanna. Amiatt, hogy bizonyos kapuk csukva vannak náluk, vagy éppen túlságosan nyitva. Mindent egybevetve, ami mostanában az elmével kapcsolatban zajlik, érdekes, hogy ez most visszatér.

Nekünk nem kell ehhez folyamodnunk, mert mi természetes módon engedjük ezt meg.

Az egyik mellékhatása az efféle gyógyszereknek, hogy rámész, megvan a kis utazásod, de utána puff, visszazuhansz a valóságba, vissza a régi megszokásaidba, és az elég nyomasztó. Nagyon nyomasztó. Az volt az elgondolás, hogy ha eléggé megnyitják a kaput, akkor, ha még vissza is csukódik a hallucinációk után, talán akkor is marad valamiféle emlékezés és valamicske haszon az egészből. De nekünk még idáig sem kell elmennünk. Mi egyszerűen csak veszünk egy mély levegőt, és a legtermészetesebb módon megengedjük.

A megengedés bizalom is. Bizalom Önmagadban, a Mesterben, a lélekben, nevezd akárhogy, de bizalom.

És ami igazából történik, amit itt igazából mondani akarok az az, hogy visszatér a képzelet. Visszatér a fény. De ez hatással van arra is, ahogyan álmodsz. Nem csak az éjszakai álmok, hanem ahogyan álmodsz – a vágyaid, a törekvéseid.

És ahogy visszatér az igazi képzelet, elkezdesz rájönni, hogy a terveid, a céljaid, mindaz, amiket az álmaidnak neveznél, viszonylag jelentéktelenek. Nagyon lineárisak voltak, nagyon az emberi vágyakon és szükségleteken alapultak. Bizonyos értelemben nagyon lélektaniak voltak.

De hirtelen rájössz, amint visszatér a képzelet, hogy ennél sokkal több van. Ezt nem tudtad volna megtervezni.

Engedted befelé a fényt, és engedted ragyogni, és ez közben visszavitt téged a fény természetes állapotához, a valódi teremtő képzelethez.

A valódi teremtő képzeletet nem pazaroljuk olyasmire, hogy azon aggódjunk, vagy azt próbáljuk elképzelni vagy megteremteni, hogy picikét több pénzünk legyen, vagy akár kicsit egészségesebbek legyünk, kicsivel fiatalabbak, jobb sakkjátékosok. Az igazi képzelet messze túlmutat ezen.

És tudom, hogy az embernek az efféle dolgok fontosak. De az történik, hogy amint megengeded, hogy visszatérjen a valódi képzelet, az élet apró dolgai, a kis dolgok megoldódnak maguktól. Nem kell őket mikromenedzselned. Történik egy szinkronicitás. Mindezek a dolgok természetes módon megoldódnak.

Vegyünk egy mély lélegzetet itt, ezen a különleges Shaumbra-összejövetelen, és engedjük meg a képzeletet!

(szünet)

Teljesen természetes módon visszatér.

(szünet)

A fény az, alapjában véve, ami visszatér, és ez a valódi teremtés magja, forrása.

(szünet)

És a Mester – a Mester, ami egyébként te magad vagy. Most már hozzátok vágok valamit, ha továbbra is emberként gondoltok magatokra. Te vagy a Mester.

A Mester nem pazarolja a fényét, a teremtését a pici, emberi részletekre, mert sokkal-sokkal több van azokon túl!

A Mester nem használja a képzeletét arra, hogy hatalmon alapuló dolgokat teremtsen, mert arra semmi szükség. Az egy illúzió, már amúgy is minden energia a tiéd.

A Mester nem arra használja a képzeletet, hogy pusztán egy boldogabb emberként lássa magát. Valójában arra fogja használni, hogy megölje az embert – pszichológiai értelemben, természetesen. Nem fizikailag.

A Mester arra fogja használni a képzeletet, hogy feloldja az embert, hogy elengedje az ember illúzióját.

(szünet)

Nem próbálja kicsit magasabbá, öt kilóval könnyebbé, kicsit gazdagabbá varázsolni az emberkét.

A Mester arra fogja használni a képzeletet, hogy elengedje az ember minden illúzióját, vagy inkább minden téveszméjét.

Vegyünk most egy mély lélegzetet, és álljunk félre, engedjük, hogy a képzelet természetes állapota visszatérjen, együtt a többi érzékünkkel – nem-fizikai érzékünkkel –, engedjük ezeket is visszatérni. Csak finoman, csendesen lépj egy lépést hátra, és engedd.

(hosszabb szünet)

Tudom, hogy aggódtatok, idegeskedtetek és szorongtatok. Jobb napokon voltak áttöréseitek és valódi megéléseitek arról, hogy csak önmagatokkal vagytok egy csodás helyen. De aztán másnap megint valami nehéz ügy. Ezért akartam ilyenre tervezni most ezt a napot, aköré, hogy mi az, ami igazán számít mindabból, ami történik.

Szánj hát most néhány pillanatot annak, hogy megengedd, hogy előlépjén a képzelet természetes érzéke.

(hosszabb szünet)

Emberként nagyon keményen dolgoztál azon, hogy teremteni próbálj, és nagyon frusztrálónak és nehéznek találtad. Nos, bizonyos dolgokat meg tudsz teremteni a kezeddel vagy az eszeddel. Tudsz házat

teremteni, ha építeni akarsz egyet. Tudsz vagyont teremteni. Tudsz munkahelyet teremteni, vagy ilyesmik. De ez nem valódi, igazi teremtés.

(szünet)

Ez csak a meglévő alkatrészek átrendezése, másképp való összerakása.

Vegyünk most egy mély lélegzetet a képzeletbe, és érezzünk bele, mi a valódi teremtés.

(hosszabb szünet)

Tudom, hogy kemény világ van odakint, heh. Csak finoman emlékeztetek, hogy te akartál itt lenni most. Időnként kell egy ilyen kis szünet, hogy rendesen beleérezz, mi is zajlik valójában. És igen, érzékenyebb vagy, mint valaha. Az érzékeid ébrednek, és az igazi képzelet visszatér.

Vegyünk egy mély levegőt, és engedjük meg ezt az egészet.

(szünet)

Most szeretném, ha abba is beleéreznének, nem elmével, érezzetek bele, hogy milyen teremtőnek lenni!

Fényes, képzelőerővel bíró, valódi teremtőnek lenni. Milyen érzés?

(szünet)

Nehéz szavakba önteni. Nagyon nehéz.

De talán rájössz, hogy micsoda pazarlás, micsoda elfecsérlése a saját energiádnak az, ha kicsiben, picike léptékben teremtesz; kis dolgokat teremtesz, hogy kielégítsd az emberi szükségleteket, amik amúgy is maguktól megoldódnának.

Érezd a lehető legbátrabb módon a valódi teremtőt, aki te vagy!

(szünet)

Pillanatokon belül ismét arra foglak kérni benneteket, hogy ismét kapcsoljátok fel a fényeteket, ragyogjatok a bolygóra. Ezért jöttetek ide. De mielőtt ezt megteesszük, vegyünk egy jó mély, megengedő lélegzetet!

És most helyezzétek megengedésbe a képzeleteteket!

(szünet)

És most helyezzétek megengedésbe mindazt, amitek van, és amit meg tudtok teremteni. Engedjétek meg a teremtő mivoltotokat!

(hosszabb szünet)

Ismétlem, mindez a teljesen természetes módon történik.

Ahogy felemelkedik a képzelet – a *valódi* képzelet –, az érzékenységet, tudatosodást, fényt, minden ilyet elhoz.

Vége egy mély lélegzetet, és most képzelj el, hogy átmész oda, a fátyolon túlra. Szavak nélkül. Érezd. Érzékeld.

(szünet)

Nos hát, shaumbrák, vegyünk egy jó mély lélegzetet! Együtt, egy jó mély levegőt!

Kellet most ez a kis megállás, ez a kis szünet. És, mint mondtam, az érzékenység, szinte túlzottan tudatába hoz a dolgoknak. És aztán mikor megpróbálsz a régi trükkjeidet alkalmazni, hogy egyensúlyra találj, és nem működnek, nos, ma egy új szintre léptél.

Csak végy egy mély levegőt, és integráld be.

És kérlek, hogy ne próbáld meg megfejteni, megérteni! Másképp fogalmazva, ne menj vissza a lineáris alapokra, és kezd el, hogy „Na, mit is mondott? Mit is kell csinálnom?”

Vegyél egy nagy levegőt, és csak engedd meg! És ha fel is bukkannak emberi félelmek és fenntartások, csak mély levegő, és ne feledd:

Minden rendben van a teremtés egészében.

Köszönöm, drága Sahumbra!

Vissza fogok térni. Köszönöm.

Fordította: Lőrincz Andrea • <https://biborkormagyarul.dorik.io/>

Drága Embertársam! Remélem, értékes volt számodra ez az üzenet.

Mennyit ér ez Neked? Ki tudod fejezni a mértékét?

Mi is nehezen, akik azon dolgozunk szívvel-lélekkel, időnkkel és évtizedek alatt megszerzett szaktudásunkkal, hogy ez eljuthasson Hozzád.

Jelenleg itt, a Földön, mégis a pénz az értékmérő.

Ha úgy érzed, Megengedheted Magadnak, kifejezheted az energiának ebben a formájában is, mennyit adott Neked a munkám:

Lőrincz Andrea • Erste Bank • 11600006-00000000-75452461

GIBAHUB HU80 1160 0006 0000 0000 7545 2461

Köszönöm, hogy Vagy és ragyogsz!